

החבל הלבן של החבילה, ובסוף פתח את העטיפה, ולהפתעת האנשים סביב נראו שם פנים של ילד קטן ישן. הייתה זו ילדה חמודה, בת שנתיים או שלוש. תלתלים לבנים צמודים עטפו את ראשה. כמה יפה היא הייתה! הילדה פתחה את עיניה הכחולות וחייכה חיוך עליז. אחר כך הרימה את ידיה הקטנות והושיטה אותן אל הזקן האצילי, שלקח אותה על ידיו. הילדה התחילה לשחק בשערות זקנו הארוך, קשקשה דבר מה וצחקה. האנשים שעמדו סביב

ורד המדבר

זה קרה לפני הרבה, הרבה זמן, כשהאנשים היו עוד אחים אלה לאלה וחיו בשלום. שבט נוודים, דומים לציפורים נודדות, נד במדבר סהרה, שם איפה שהיום חם מאוד ולילות קרים. בראש השבט עמד איש זקן ומכובד, בעל זקן לבן ארוך. איש לא ידע בדיוק בן כמה הוא, אבל הוא היה זקן מאוד וכולם כיבדו אותו והעריכו את דבריו.

יום אחד ישב מנהיג השבט על שטיח התפילה לפני האוהל שלו, ועקב אחרי הילדים שרצו ורדפו זה את זה, תוך קריאות קולניות. ופתאום הגיע אליו אחד הברברים לבוש בבורנוס לבן עם חבילה גדולה בידי.

האיש ניגש אל הזקן, בירך אותו בכבוד ובזהירות הוריד את החבילה לארץ.

"אדוני הגדול" פנה אל הזקן "ראה מה שמצאתי ליד הבאר!"

אחרי שאמר זאת, התחיל האיש לפתוח את קשרי

והביטו עליה השתתקו בהערצה. מי הילדה הזו?
מאין הגיעה אל הבאר?

הזקן ניסה לדבר עם הילדה, אך היא לא ענתה
דבר.

מה לעשות? הנוודים השאירו את הילדה אצלם
מתוך הבנה שהיא נשלחה עליהם על ידי הכל-יכול.

הילדה גדלה וכולם אהבו אותה מאוד. אך דבר
מוזר היה – היא לא דיברה והתקשרה עם אחרים
רק בסימנים. ובכל זאת כולם הבינו אותה היטב.

יותר מכולם בילה איתה במשחק הילד היתום
אישמאיל. הוא עקב אחריה לכל מקום ומילא את
כל בקשותיה. הם גדלו ביחד וכמעט אף פעם לא
נפרדו.

השנים עברו והנערה הייתה כבר כבת

שמונה-עשרה. היא בלטה ביופי נדיר והצטיינה
באופי נוח כך שלא היה איש שלא חיבב אותה.

אך דבר מוזר היה, כי מזמן מסויים היא התחילה
להעלים בלילות ובבוקר הייתה חוזרת ורודה

ומחייכת. היא הייתה חוזרת לבושה בגדים יפים

בצבע השמש הזהובה, השמיים הכחולים והירח

הכסוף. יהלומים נוצצו בשערותיה ועל רגליה

הקטנות נעלה סנדלים זהובים. לאן היא הלכה?

האנשים ניחשו כך ואחרת, אך כל לשווא.

אנשי השבט אחדים ניסו לגלות את סוד הנערה.

הם עקבו אחריה, אך כשהיא רק התקרבה אל

הבאר שלידו היא נמצאה, הייתה נעלמת מעיניהם.

ואם התקרבו יותר לבאר, היו מרגישים עייפות שלא

ניתן היה לעמוד לפניה. הם היו נופלים על הארץ

ונרדמים חזק.

אישמאיל, שבכל לבו אהב את הנערה, התעצב

מאוד כשראה שהיא נעלמת כל ערב. פעם ניסה

ללוות אותה אך היא התרגזה עליו מאוד והחמירה

לו פנים. ואז הוא החליט לעקוב אחריה בסתר.

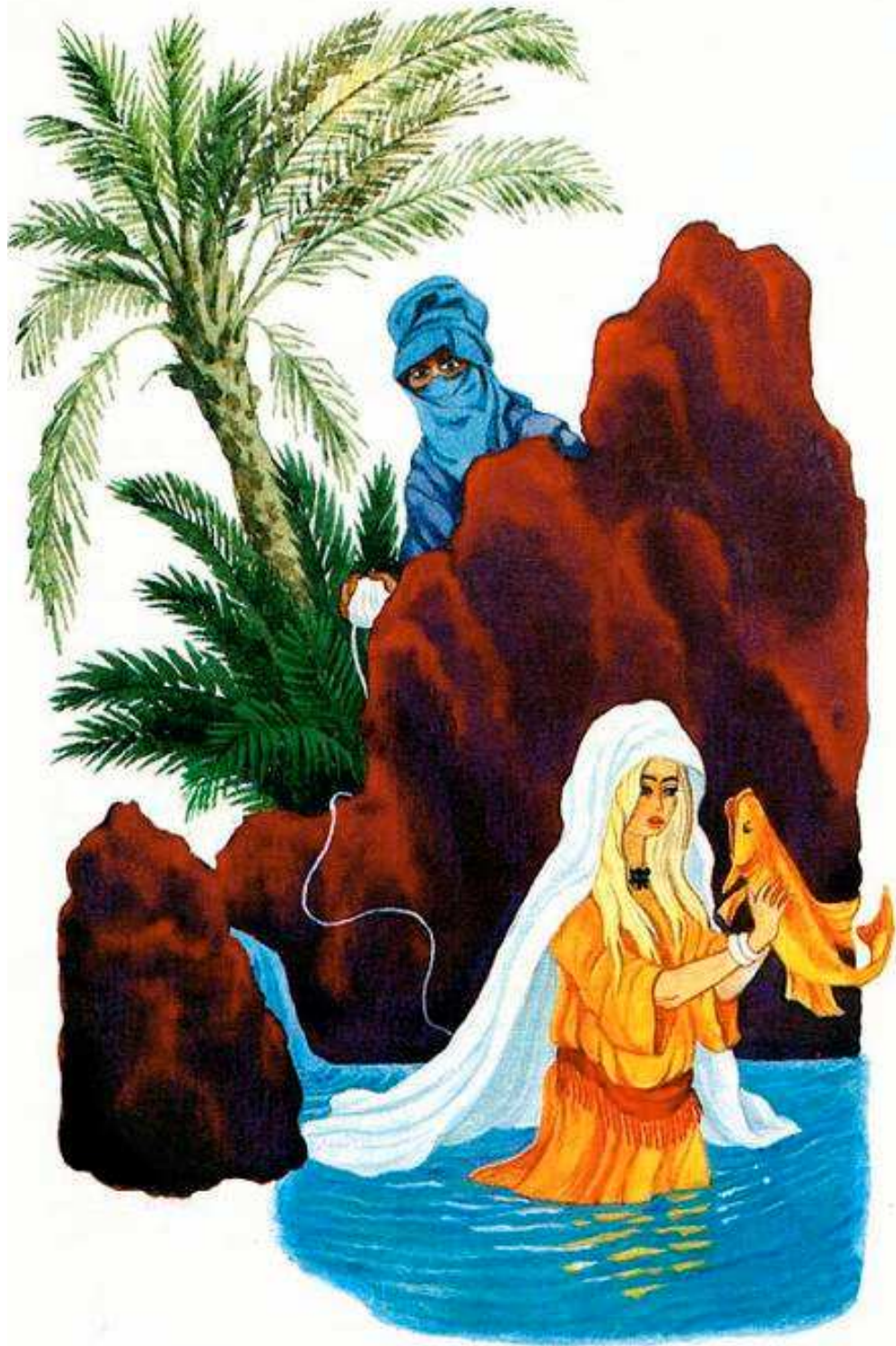
יום אחד, כשהנערה ישנה, הוא ניכנס לאוהל שלה

וקשר לשולי השכמיה שלה חוט ארוך מאוד, אחר

כך יצא והתחיל בהסתר לחכות שהנערה תתעורר.

לקראת ערב הנערה יצאה כרגיל לכוון הבאר, בלי

לחשוד שאישמאיל, המחזיק את קצה החוט, עוקב

אחריה. כשהגיעה אל הבאר היא שרה שיר מוזר
אך יפה ביותר. ואז מהבאר יצא דג זהב קטן.
הנערה לקחה אותו ביד, חלצה את סנדליה ויחד
עם הדג נעלמה מעמקי הבאר.
אישמאיל, מוסתר אחרי סלע, ראה איך נעלמת
חברתו. המום הוא המשיך לגלגל את החוט על
סליל, מופתע שאינו עייף ולא מרגיש כל רצון
להרדם. כשהתקרב לבאר ראה שהחוט הנכנס
למים. הוא הוריד את הבורנוס והנעלים שלו, שם
אותם ליד סנדלי הנערה ונכנס לבאר. וזה הכל. הוא
נעלם כפי שנעלמה הנערה.
מה קרה לו? איש לא ידע. ליד הבאר נמצאו בגדיו
של הצעיר יחד עם הסנדלים של הנערה היפה,
שעליהם נחו שני ורדי אבן נהדרים. הנוודים
אומרים עד היום ששני הורדים האלה הם הנשמות
של שני הצעירים.
אנשי המדבר מתייחסים בהערצה לאבנים אלה, הם
מאמינים שאלה נפשות של אבודי מדבר סהרה,
שכולו סוד.